

Samling af Afgørelser

Sag T-272/19

**TO
mod**

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil

Rettens kendelse (Ottende Udvidede Afdeling) af 31. juli 2020

»Annulations- og erstatningssøgsmål – personalesag – kontraktansatte – nægtelse af ansættelse på grund af uegnethed til at udøve hvervet – søgsmålsfrist – ufravigelig karakter – for sent anlagt – beregning af frist – fastlæggelse af den dato, hvorfra den berørte havde mulighed for at gøre sig bekendt med afgørelsens indhold – åbenbart afvisningsgrundlag«

Tjenestemandssager – frister – begyndelsestidspunkt – meddelelse – begreb – e-mail sendt fra administrationens e-mailadresse eller via et elektronisk dokumenthåndteringssystem – omfattet – relevant dato – bevisbyrde – tidligst mulige dato for adressatens fornødne kendskab til indholdet af afgørelsen – hensyntagen til arbejdstider – foreligger ikke

[Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91; Rettens procesreglement, art. 58, stk. 1, litra a) og b)]

(jf. præmis 26-28, 34-38, 42, 43, 49 og 50-55)

Resumé

Ved afgørelse af 15. juni 2018, der samme dag blev sendt til sagsøgerens personlige e-mailadresse, underrettede Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) sagsøgeren om, at hun ikke opfyldte alle betingelser for ansættelse¹, og at hun derfor ikke kunne ansættes som kontraktansat ved EU-Udenrigstjenesten.

Sagsøgeren indgav en klage over denne afgørelse i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«). Sagsøgerens repræsentant indgav klagen elektronisk via sin e-mailadresse på arbejdet med kopi til sagsøgerens personlige e-mailadresse.

Ved afgørelse af 14. januar 2019 afslog EU-Udenrigstjenesten klagen og sendte denne afgørelse til sagsøgeren og til dennes repræsentant først den 14. januar 2019, kl. 17.46, ved hjælp af Ares-programmet, der er et dokumenthåndteringssystem, som gør det muligt at sende e-mails til modtagere, der ikke er ansat ved EU-Udenrigstjenesten, og derefter pr. e-mail den samme dag kl. 17.52 og kl. 18.05.

¹ – Artikel 82 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union.

Sagsøgeren anlagde den 25. april 2019 sag ved Retten med påstand om annullation af afgørelserne af 15. juni 2018 og 14. januar 2019. Ved kendelse afsagt af en udvidet afdeling den 31. juli 2020 afviste Retten dette søgsmål, idet det var åbenbart, at det var blevet anlagt for sent.

Retten bemærkede, at de klage- og søgsmålsfrister, der er omhandlet i vedtægtens artikel 90 og 91, er ufravigelige, og at det tilkommer Unionens retsinstanser af egen drift at efterprøve, om fristerne er overholdt. Retten redegjorde derefter nærmere for beregningen af søgsmålsfristen, idet den præciserede, at denne frist i henhold til artikel 58, stk. 1, litra b), i Rettens procesreglement først begynder at løbe fra udløbet af den dag, hvor der gives meddelelse. Retten bemærkede, at selv om den anfægtede afgørelse var blevet gyldigt meddelt sagsøgeren den 14. januar 2019, var søgsmålsfristen på tre måneder i det foreliggende tilfælde begyndt at løbe fra den 15. januar, kl. 00.00, og udløb den 14. april, kl. 24.00. Forlænget med afstandsfristen på ti dage udløb søgsmålsfristen derfor den 24. april, kl. 24.00. Eftersom stævningen var blevet indgivet den 25. april 2019, var sagen derfor blevet anlagt for sent.

Retten bemærkede, at en afgørelse, for at den kan anses for at være blevet gyldigt meddelt i henhold til vedtægtens bestemmelser, ikke blot skal meddeles adressaten, men den pågældende skal også have haft mulighed for på fornøden vis at gøre sig bekendt med dens indhold.

Retten bemærkede i denne forbindelse, at det tilkommer den part, der gør gældende, at en frist er overskredet, at føre bevis for, fra hvilken dato denne frist er begyndt at løbe. Beviset for, at adressaten for en afgørelse på fornøden vis har kunnet gøre sig bekendt med denne afgørelse, kan følge af forskellige omstændigheder, nærmere bestemt når den pågældende institution ikke støtter sig på simple indicier, men på oplysninger, herunder oplysninger fra den berørte selv, om, at denne i sin egenskab af adressat har modtaget en e-mail, og at denne efter al sandsynlighed har kunnet åbne den og har kunnet gøre sig behørigt bekendt med denne afgørelse. De faktiske omstændigheder, som en part gør gældende, kan forpligte den anden part til at fremkomme med en forklaring eller en begrundelse, i mangel af hvilken det kan antages, at bevisbyrden er blevet løftet.

Retten fremhævede, at afsendelsen af en e-mail ikke i sig selv garanterer, at adressaten faktisk modtager den. Det kan således forekomme, at en e-mail af tekniske årsager ikke når frem til adressaten. Retten præciserede desuden, at selv i det tilfælde, hvor en e-mail faktisk kommer frem til adressaten, er det muligt, at modtagelsen ikke har fundet sted på datoen for afsendelsen.

Retten fastslog i denne henseende, at sagsøgeren ikke blot ikke havde hævdet, at det som følge af tekniske hindringer ikke havde været muligt at modtage eller at tilgå de omhandlede e-mails fra EU-Udenrigstjenesten, men også at hun havde været i stand til at tilgå sin personlige e-mailpostkasse, og at hun før og efter fremsendelsen af den anfægtede afgørelse havde anvendt denne e-mailpostkasse i forbindelse med sin korrespondance med EU-Udenrigstjenesten og sin repræsentant.

I modsætning til den af sagsøgeren anførte argumentation om, at hun sandsynligvis ikke havde fået faktisk kendskab til den omhandlede e-mail før den 15. januar 2019 om morgenen, bemærkede Retten, at faktisk kendskab til e-mailen ikke var afgørende for fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra fristen var begyndt at løbe. Retten forklarede endvidere, at såfremt en sådan argumentation skulle tages til følge, ville dette svare til at anerkende, at adressaten, når en afgørelse sendes uden en anmodning om modtagelsesbevis, har ret til at vælge datoen for,

hvornår den pågældende på fornøden vis har gjort sig bekendt med afgørelsens indhold. Retssikkerhedsprincippet er imidlertid til hinder for, at det kan overlades til en af parterne at beslutte, fra hvilket tidspunkt en søgsmålsfrist begynder at løbe.

For så vidt som sagsøgeren havde hævdet, at hun eller hendes repræsentant på tidspunktet for den angivelige meddelelse, dvs. den 14. januar 2019, kl. 18.05, ikke var forpligtet til at tilgå deres e-mailpostkasser, fastslog Retten, at der ikke findes et almindeligt gældende tidsrum, inden for hvilket en afgørelse gyldigt kan meddeles, og uden for hvilket der ikke kan foretages gyldig meddelelse.

Retten konkluderede derfor, at det i lyset af de af EU-Udenrigstjenesten fremlagte oplysninger og som følge af, at sagsøgeren ikke havde fremlagt noget som helst forhold, der kunne vise, at hun og hendes repræsentant havde været forhindret i på fornøden vis at gøre sig bekendt med de e-mails, der var blevet modtaget den 14. januar 2019, skulle fastslås, at EU-Udenrigstjenesten havde løftet bevisbyrden.